

2015. május 13., szerda

Jn 16,12-15

Kamaszkoromban nagyon vágytam arra, hogy legyen egy Abszolút Igazság, aki/ami megmondja nekem, hogy mi az igazi igazság. Kavarogtak bennem az érzelmek, indulatok, a kétségek, a kíváncsiság, a félelem minden újtól. Jó lett volna, ha ott és akkor egy láthatatlan ujj rámutat nekem az útra vagy csak egyszerűen sugall nekem egy gondolatot, hogy „Ez az igazság!”. De nem volt ujj, sem isteni sugallat nem jött. És én csak vártam, és vergődtem két part között, és nem tudtam mi az igazság.

Aztán teltek-múltak az évek, és tovább kerestem az igazságot. Lassan sejteni kezdtem, hogy (számomra) nincs fekete és fehér, hanem a szürkének árnyalatai vannak, és hogy minden rosszban van valami jó, és hogy minden éremnek két oldala van. Úgy gondolom, hogy mindenben meg lehet találni a pozitívát, a jót, amitől többek leszünk, amivel adni/segíteni/jobbá tenni tudunk, és az igazság valahol ezen az oldalon állhat.

Amíg nem jön el az Igazságnak Lelke, csak annyit tudunk tenni, hogy hisszük és követjük azt amit a mi igazságunknak gondolunk, de én éppen ennyire fontosnak tartom azt is, hogy tiszteletben tartsuk mások igazságát!

Kovács Flóra, Budapest